

[Ellen Strange Petersen.]

20.000 kr. til yngre kunstnere, men at man bøjede sig for den daværende ministers ønske om at få en sådan ordning gennemført og efterprøvet. Jeg tror, at man inden lovrevisjonen bør foretage en undersøgelse af, hvordan det er gået dem, der hidtil har modtaget disse stipendier, om problemerne efter de 3 års forløb er løst, eller om de pågældende måske er blevet dårligere stillet og må søge mere offentlig støtte. Det er nærliggende for mig i hvert fald at tro, at man med de samme midler kunne gavne mere med mindre portioner, men til gengæld til flere og fortrinsvis til rejser og ophold i udlandet, kort sagt til uddannelse af unge kunstnere.

Men først og fremmest vil jeg altså bede om, at ministeren overvejer det problem, der for mig er det væsentligste i kunstfondloven: hvordan man undgår at blande hæder og belønning sammen med sociale hensyn.

Merete Bjørn Hanssen: Venstre kan tilslutte sig den udskydelse af revisionen af loven om Statens Kunstfond, som kulturministeren foreslår i det foreliggende lovforslag. Udskydelsen sker med henvisning til den økonomiske situation. Vi er dog tilfredse med, at ministeren inden for de bestående rammer allerede nu ønsker en friere administration af loven.

Mit parti kan tiltræde, at ministeriet får bemyndigelse til efter indstilling fra kunstfondets styrelse at regulere de beløb, der i alt er afsat til hvert af de tre kunstneriske områder, som loven omfatter. Det er vel navnlig tonekunsten, der har følt sig snæret inde af den fordeling, der er angivet i 1964-lovforslagets bemærkninger. Muligheden for regulering vil dog næppe skabe mere ro, men forhåbentlig vil der blive en frugtbar kunstnerisk uro om den fordeling af lovens midler, der skal ske, som kan fremme en større lighed.

Dernæst lægger mit parti overordentlig vægt på, at de 4 tremandsudvalg, der administrerer loven, nu får mulighed for gennem ministeriets bemyndigelse at anvende de afsatte stipendiemidler mere frit end hidtil. Vi ser gerne, at udvalgene graderer stipendiestørrelserne og også deres varighed, så man ikke er bundet til kun at uddele 3-årige stipendier à 20.000 kr.

om året. Vi håber, en friere administration her klarere og måske derved også på en mere rimelig måde vil markere lovens principielle sigte: at investere i kunstnerisk produktion med talentet som den afgørende forudsætning.

Endelig vil vi se med stor tilfredshed på, at denne investering gennem en friere administration bliver drejet mod det kunstneriske værk. Vi kan derfor give tilslutning til, at den friere administration af stipendierne også kommer til, skønt der også er mulighed for det i øjeblikket, at bestå i indkøb eller bestilling af værker. Her kunne man umiddelbart forestille sig, at en sådan ordning mest ville blive til glæde for billed- og tonekunsten; men ordningen skulle f. eks. også åbne mulighed for, at det litterære udvalg ved at yde støtte til oversættelse af betydende udenlandske værker kunne inddrage oversættergruppen under sin virksomhed, såfremt støtten klart sigter mod at støtte værkets fremkomst på dansk.

Venstre kan altså tiltræde, at lovens egentlige revision udskydes 1 år med de her nævnte ændringer, der gør en friere og mere fleksibel administration mulig. Men vi ønsker for stipendiernes vedkommende også gerne lovens aldersbegrænsning taget op til drøftelse. Som yderligere begrundelse ud over den herskende økonomiske situation for at udskyde lovens revision et år anfører ministeren, at regering og folketing må have tid til en mere dybtgående analyse af hele problematikken omkring kunstfondet. Ministeren peger i sin fremsættelsestale på flere af de spørgsmål, der i denne forbindelse må overvejes. Mit parti deltager gerne i overvejelserne om den kommende revision af loven, men kan naturligvis ikke tage bindende stilling til de mange problemer på nuværende tidspunkt.

Vi har med interesse bemærket, at ministeren også inddrager de faste finanslovsudvalds og hædersgaverne i sine overvejelser. Det giver mig anledning til at pege på det måske væsentligste problem omkring kunstfondet, nemlig at dets klart afgrænsede og sikkert formulerede investeringstanke ikke er trængt folkeligt igennem i de år, loven nu har virket. Det kan nok give anledning til overvejelse af, om det måske skyldes, at kunstfondet noget uberettiget har skullet bære byrden også ved de langt ældre finans-